

ליל שבת קודש פרשת ויצא ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ח מהשגת התכלית, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), התכלית של הבריאה הוא שעשוע עולם הבא, ואי אפשר לקרב זאת התכלית למחשבות בני אדם, כי זאת התכלית עליו נאמר (ישעיה ס"ד): "עין לא ראתה וכו'", אבל הצדיקים באמת, גם הם יכולים לתפוס במחשבתם תכלית עולם הבא, וכל אחד ואחד מישראל, לפי שרשו שיש לו בתוך נשמת הצדיק, כן מקבל ממנו גם כן זאת התכלית, כפי הפרת הכעס ברחמנות, היינו כשנא אדם לכלל כעס, לא יפעול ככעסו שום אכזריות, ואדרבא, ימתיק הכעס ברחמנות, בבחינת: (חבקוק ג) "ברוגו רחם תזכור" וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה התכלית של הבריאה היתה כדי להכיר את השם יתברך, וכדאיתא בזוהר הקדוש (בא מ"ב) בגין דישתמודעין ליה, היינו בכדי שיכירו אותו יתברך, וזהו כל עיקר שעשוע עולם הבא, כי בעולם הבא כולם יכירו אותו יתברך, וכולם יהיו סמוכים וקרובים אליו יתברך, ועיקר עבודת האדם, שנכל משך ימי חייו עוד בעולם הזה, ימשיך על עצמו שעשוע עולם הבא, ויכיר אותו יתברך מכל פרט ופרט של ימי חייו, ואז הוא חי חיי גן עדן, בעודנו מלובש בגוף גשמי, וזהו עיקר השגת התכלית, אבל להגיע לזה צריכין ביטול גמור מלפניו יתברך, היינו שיהיה בטל ומובטל בעיני עצמו לגמרי, ויכיר היטיב שכל פרט ופרט של הבריאה מתנהג רק בהשגחתו יתברך הפרטי פרטית, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וזהו ענין "הפרת הכעס ברחמנות" המוזכר כאן בדברי רביז"ל, כי לא ימלט שאדם יפר ויבטל את כעסו ברחמנות, אלא כשיש לו ביטול גמור מלפניו יתברך, ויודע שהוא יתברך משגיח על כל פרט, ולכן למה לו לכעוס על איזה בן אדם, ולהקפיד עליו, הלא הוא רק שליח ממנו יתברך, ואין שום בריה יכול להרע לו כלל, ולכן סימן מובהק אם הגיע אדם לביטול הנ"ל, שהוא השגת התכלית, אם יכול להפר כעסו ברחמנות, כי אם יכול להפר כעסו ברחמנות, ולא להקפיד על אחרים כלל, סימן שהגיע אל ביטול אמיתי, ולהשגת התכלית, אשרי לו.

והנה אי אפשר להגיע אל מדת הביטול באמת, כי אם על ידי תפלה והתבודדות, דהיינו שילך בכל יום למקום יחידי שאין שם בני אדם, ויפרש כל שיחתו לפניו יתברך, ויבקש ממנו יתברך שיזכה לבטל כל מדה רעה שיש בו, עד שיזכה לבטל את כולם, ויהיה בטל ומבוטל מלפניו יתברך לגמרי, וכמבואר היטיב בדברי רבינו"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ב) על פי מאמרו של רבי חנינא בן חכינאי (אבות ג') הניעור בלילה והמהלך בדרך יחידי ומפנה לבו לבטלה, הרי זה מתחייב בנפשו, ומסביר רבינו"ל, מי שניעור בלילה, בזמן שבני אדם ישנים, ומהלך בדרך יחידי, במקום שאין בני אדם הולכים אפילו ביום, ומפנה לבו לבטלה, שפונה לבו לבטל עצמו מלפניו יתברך, הרי זה מתחייב בנפשו, הרי הוא נכלל במחויב המציאות, היינו בו יתברך, והוא נכלל בו יתברך לגמרי, ודייקא התנא הקדוש רבי חנינא בן חכינאי אמר מאמר זו, כי הוא אחז בו בתכלית השלימות, וכמו שהגמרא מספרת עליו (כתובות ס"ב:), שביקש ממנו רבי שמעון בר יוחאי, שימתין עליו עד שיגמור שבעת ימי המשתה שלו, וילך עמו ללמוד תורה אצל רבי עקיבא, ולא רצה להתעכב כלל, והלך ללמוד תורה אצל רבי עקיבא שתים עשרה שנה, ועד שחזר לעירו לא הכיר את עירו או את ביתו כלל, רק שמע הנערות קוראים לאיזה נערה, "בת חכינאי", והבין שהיא בתו, והלך אחריה לביתו, וכשראתה אותו אשתו פתאום, פרחה נשמתה ממנה ומתה, ורבי חנינא החייה אותה, עיין שם, הרי שרבי חנינא אחז בביטול הנ"ל בתכלית השלימות, עד שלא הכיר את עירו או את ביתו כלל, ומגלה לנו רבינו"ל, שלביטול הזה יכולים לזכות על ידי תפילה והתבודדות, כשאדם מרגיל את עצמו לילך למקום יחידי, ולפרש שם כל שיחתו לפני השם יתברך, בקביעות עצום, מדי יום ביומו, על ידי זה סוף כל סוף יזכה לבוא לידי ביטול אמיתי, ולהפך את כעסו ברחמנות, ולהשיג את התכלית בראיה יפה וברורה מאד.

אבל על האדם לדעת, שהבעל דבר יעשה כל מה שביכולתו למנוע את האדם מתפילה והתבודדות, כי הוא יודע שעל ידי תפלה והתבודדות יעקרו ויבטלו אותו לגמרי, ולכן שולח לאדם כל מיני מחשבות זרות ובלבולים, שנדמים לחיות רעות וטורפות, הרוצים לטרוף אותו ולבטל את עבודתו, והוא צריך מלחמה עצומה כנגדם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רל"ג), כי דייקא בשעת התפילה באים לאדם כל המחשבות זרות, וצריך יגיעה גדולה להכניעם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל'), והעיקר, על ידי שמחפש ומבקש את הדיבור אמת, היינו להוציא את הדיבור מפיו כמו שהוא, ואפילו הוא נמצא בחושך גדול, ומסובב עם הסתרות רבות, העיקר להוציא הדיבור מפיו כפי מדריגתו, ולצעוק מעומק הלב אל השם יתברך, "רבנו של עולם תוציא אותי מן החושך שלי", והדיבור האמת יאיר לו אור השם יתברך גם בתוך החושך, ויפתח

את עיניו לראות את הפתחים שיש בתוך החושך, ואיך לצאת משם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ט'), והמשכיל המבין, יש לו להתפלל כל ימיו, שיזכה פעם אחד כל ימי חייו, לדבר דיבור אחד של אמת לפני ה' כראוי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק"ב), כי הבעל דבר מבלבל דעת האדם מאד עם מחשבות זרות, למנוע אותו מלהגיע אל דיבור אמת, אבל כשאדם חוגר מתניו נגדו, ועושה כל מה שביכולתו להוציא את הדיבור מפיו באמת, כפי המקום והמצב שהוא נמצא בה עכשיו, על ידי זה בוודאי ינצח אותו, ולכן אשרי הזוכה לעסוק תמיד בתפילה והתבודדות, ולבטל עצמו מלפניו יתברך, כי אז ימשיך על עצמו שעשוע עולם הבא, בעודנו חי בעולם הזה, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (בראשית כ"ה) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא, והנה התורה מגלה לנו את גודל מעלת התפילה, אפילו בעת שחושך וצר לאדם, שזוהו ויפגע במקום, ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות כ"ו: ומובא כאן בפירוש רש"י) אין פגיעה אלא תפילה, מלמד שתיקן יעקב אבינו תפלת ערבית, היינו להתפלל אל השם יתברך אפילו בעת שחושך וצר לאדם, וזהו וילן שם כי בא השמש, היינו שהוצרך להתעכב שם מחמת שבא השמש פתאום שלא בעונתה, ונעשה חושך, ומה היה עצתו? ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו, האבנים הם אותיות התפילה, וכמו שכתוב (דברים כ"ו) אבנים שלמות תבנה את מזבח ה' אלקיך (וכמבואר בסוף תורה זו של רבי"ל), שלקח יעקב אבינו מן האבנים של המקום ההוא, היינו הדיבור האמת כמו שהוא, אפילו בתוך החושך וההסתרה, וישם מראשותיו, ופירש"י, עשאן כמין מרזב סביב לראשו, להגן עליו מפני החיות רעות, ולכאורה יפלא, מה יועיל האבנים סביב לראשו, הלא החיות רעות יכולים לגשת אל שאר איברי גופו? אבל הרמז לענין תפילה כנ"ל, שהחיות רעות, שהם המחשבות זרות, רוצים לטרוף את ראש האדם, ולמנוע אותו מתפילה, והעצה נגדם הוא רק הדיבור אמת, לעשות תפילה מן המקום והמצב ההוא שהוא נמצא שם, שזוהו ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו, היינו שלקח אבני ואותיות התפילה, מן המקום שהיה שם, ובזה הגין על עצמו מן החיות רעות, וישכב במקום ההוא, וישכ"ב, הוא צירוף וי"ש כ"ב (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ט), שנודע לו שיש כל הכ"ב אותיות של האל"ף ב"ת, גם במקום ההוא, כי אין שום מקום שלא יהיה נמצא שם השם יתברך, וכשיש לאדם לב ישראלי, אזי אין מקום בעולם שלא ימצא שם השם יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' נ"ו), ולכן תמצא, שישלשה פעמים כתיב "מקום" בפסוק זה, כנגד הג' תפלות שבכל יום, שחרית מנחה מעריב, כי כשאדם

דבוק בעבודת התפילה, אזי בכל מקום בואו, שם מוצא את השם יתברך, והוא סוד המובא בכתבי האריז"ל, ששם הוי"ה בהכאה (י' פעמים י', ה' פעמים ה', ו' פעמים ו', ה' פעמים ה') בגימטריא מקו"ם, כי כשאדם זוכה לעסוק בתפילה בכל מקום ובכל עת, השם הוי"ה מאיר בו בדרך הכאה, היינו בדרך אור ישר ואור חוזר, ומתווכח לדעת, שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, והשם יתברך יזכינו לעסוק בתפילה כל ימינו, ונזכה להשגת התכלית, ולהשתעשע בשעשוע עולם הבא, בעודנו בחיים בעולם הזה, מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויצא ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבערגיר ועני מעשה י' דף רל"ה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ונתיישב הבחור, שכאן אי אפשר לעשות שהיות כלל, כי הבחור ראה שאין לעצמו עצה, איך לקחת את הבת מלך, שהיא השכינה הקדושה, שהרי אין לו הכתב יד שלה, שהוא פנימיות נפשה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קע"ג), שהרי נאבד ממנו, וגם היא כבר אינה מכרת אותו, כי כבר עבר כמה שנים, והא על דרך שפירש רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ר"ז) את הפסוק (תהלים קי"ט), תעיתי כשה אובד בקש עבדך כי מצוותיך לא שכחתי, כשאדם תועה מדרכי התורה, כל זמן שלא תעה הרבה, עדיין יכול לחזור אליה, כי עדיין מכיר את קול הקריאה של התורה, וגם השכינה הקדושה מחזרת אחריו, ומחכה לתשובתו, אבל כשתעה הרבה מדרכי התורה חס ושלום, אזי כבר אינו מכיר קול קריאתה, וגם השכינה הקדושה מתייאשת מלחפש אותו, כמים פנים אל פנים, והוא כמשל הרועה, כאשר שה אחד תעה מהדרך, אזי תיכף ומיד קורא אותה, והיא מכרת את הקול, וחוזרת מיד, אבל כשכבר נטתה הרבה מהדרך, כבר שכחה את הקול, ואינו מכרת אותו, וגם הרועה מייאש עוד מלבקשה, מחמת שזה זמן רב שהלכה ותעה מאתו, ומחמת כל זה הבין הבחור, שאי אפשר לעשות שהיות כאן, מפחד שלא

יהרגו אותו המלכים והמפורסמים של שקר, שרוצים לקחת את הבת מלך לעצמם, ואם כן למה ימסור עצמו ביד שונאיו, יותר טוב לעשות כמו שעשה יעקב אבינו, וכמו שכתוב (בראשית ל"א) ויברח הוא וכל אשר לו, וכדברי רביז"ל (ספר המדות אות פחד חלק שני סי' ג') מי שבורח מן הצרה הוא פיקח.

ונתיישב לשוב ולחזור למקומו, אל המדבר שהיה בו, ושם יבלה ימי חייו, כי המדבר שהוא חוץ ליישוב, ורחוק מבני אדם, הוא מקום טוב להתבודד ולעסוק שם בעבודת השם יתברך, וגם "מדבר" הוא מלשון "דיבור", כי דיבורו של האדם הוא עיקר כלי זיינו נגד היצר הרע, ולדבק אותו בו יתברך.

והיה הולך וסובב להגיע למדבר הנ"ל, והגיע לשם, אל המדבר הנ"ל, בתוך כל הנ"ל עברו בין כך ובין כך כמה שנים, כי אדם אינו תופס שהנה חולפים ועוברים ימים ושנים כהרף עין, ולא כצלו של כותל, או כצלו של עץ, אלא כצל עוף הפורח באויר (בראשית רבה פרשה צ"ו סי' ב'), ואם מסגל לעצמו בכל יום, תורה ותפילה מצוות ומעשים טובים, הרי מבלה ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים, ויש לו במה להתפאר בעולם העליון, כי יבוא עם כל ימיו ושנותיו, מלאים ושלימים, וכמו שכתוב אצל אברהם אבינו (בראשית כ"ד) ואברהם זקן "בא בימים", ופירש בזוהר הקדוש (ח"י שה קכ"ו). שבא עם כל ימיו מלאים ושלימים, אבל אם מבלה ימיו ושנותיו בהבל וריק, הרי אין מאומה בידו, ונשאר חסר וריק מכל וכל, ולכן העיקר לחטוף בכל יום נקודות טובות של תורה ותפילה ומצוות ומעשים טובים, ובוה ירגיש טעם אמיתי בכל ימי חייו.

ונסכם אצל הבחור הנ"ל שישב שם במדבר, ויבלה שם ימי חייו, כפי מה שערך בדעתו חיות האדם בעולם הזה, נחקר בדעתו, שטוב לבלות כאן מספר ימיו, וישב שם ואכל וכו' כנ"ל, כי כשאדם יש לו קצת יישוב הדעת, ורואה היטיב מה שנעשה בעולם הזה עם רוב בני אדם, שמבלים ימיהם ושנותיהם בהבל וריק, ומאומה לא ישא בעמלם, אזי בודאי יעשה חשבון הנפש לעצמו, שאין יותר טוב מלבלות ימיו ושנותיו "במדבר", היינו עם הדיבור הקדוש, של דיבורי תורה ותפילה והתבודדות, ויפריש עצמו מבני אדם, וילך למקום מיוחד חוץ מן היישוב, ויפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות והכפשיטות גמור, וכן יאכל מן הפירות המתוקים של התורה הקדושה, ויהגה במקרא משנה גמרא ומדרש, ויקיים את המצוות בשמחה עצומה, שזה היה תפילתו של יעקב אבינו (בראשית כ"ח) ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש, היינו שאזכה לאכול מלחמו של תורה, ולהתלבש

במצוותיה, וכמו שפעם אמר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' כ"ג), אשרי מי שזוכה לאכול כמה פרקים משניות, ולשתות אחר כך איזה מזמורי תהלים, ולהתלבש באיזה מצוות, והוא על דרך שאמרו חכמינו הקדושים (שבת ק"כ.) על הפסוק (ישעיה ג') ובביתי אין לחם ואין שמלה, שאין בידי לא מקרא ולא משנה ולא גמרא, כי בודאי עם קצת יישוב הדעת, יבין האדם, שאין טוב מזה, ורק בדרך זה יש חיים טובים באמת, והשם יתברך יזכינו לבלות ימינו ושנותינו בטוב ובנעימים, ונזכה לדבק עצמינו בו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויצא ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי הפסוק מפרשת השבוע, ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וגו', ועל פי דברי רביז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א' המדבר ממדתו של יעקב, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב בפרשת השבוע (בראשית כ"ח) ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה ממלאכי אלהים עולים ויורדים בו, ויש לומר שבפסוק זה מרמז כל עיקר עבודתו של אדם בכל משך ימי חייו, ואיך יזכה להשגת התכלית הנרצח, להתדבק בו יתברך בדביקות אמיתית ונצחית, ולהגיע אל מה שצריך להגיע, כי הנה פסוק זה מדבר מחלומו של יעקב אבינו, ומבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א') שיעקב הוא איש הישראלי המסתכל על החכמה והשכל שיש בכל דבר, ומחפש לראות את האלקות שיש בכל דבר, ולהתדבק בו יתברך מכל דבר, והנה זה ידוע שכל ימי אדם עלי ארץ, חולפים ועוברים כמו חלום יעוף, הנה הוא תינוק, והנה הוא מבוגר, והנה הוא זקן, וכל החיים פורחים כמו רבע שעה בחלום, כי גם בשעת שינה אדם יכול לחלום חלום של שבעים שנה, שהיה תינוק, ומבוגר, וזקן, ואחר כך כשננער משינתו, רואה שישן רק רבע שעה, וכן הוא בחיי אדם, שנדמה לו כאילו עובר שבעים שנה בימי חייו, אבל אצל השכל היותר גדול, הכל כמו רבע שעה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"א), ולכן העיקר להפוך את "חלום החיים", ל"חלום קדוש", שהוא כעין רוח נבואה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים

(ברכת ג'ו:): חלום, אחד מששים לנבואה, ולמצוא אלקותו יתברך בתוך החלום שלו, שזוהו "ויחלום", ואיתא בבעל הטורים, בגימטריא "וזהו בנבואה", כי חלום החיים, יכול להגיד נבואה לאדם, אם רק יטה אזנו לשמוע מה שנאמר לו בחלמו.

"והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה", סולם הוא הכלי המתווך בין שמים לארץ, שעל ידה יכול אדם לעלות מתכלית הירידה לתכלית העלייה, כי סול"ם בגימטריא קו"ל, ובאמצעות קולו של אדם, יכול לצאת מהמדריגה הכי פחותה, להמדריגה הכי עליונה, כי כשירגיל את עצמו לדבר אליו יתברך, ובכל יום לפרש שיחתו לפניו יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו, והבן אל אביו, בתמימות ובפשיטות גמור, על ידי זה יאיר לו הדיבור לצאת ממדריגתו השפילה, ולהגיע אל המדריגות הכי גבוהות בעבודת השם יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"א), והעיקר שיהיה עקשן גדול בזה, ובכל יום ויום יפרש שיחתו לפניו יתברך, ויתנצל לפניו יתברך איך שמונח בתכלית דיוטא התחתונה, ורוצה לצאת משם, ולהגיע אל הדביקות בו יתברך, כי הקו"ל והדיבור, הוא הסול"ם, שעל ידו עולים לשמים.

גם באמצעות הקו"ל שהוא הסול"ם, נתוודע לאדם, שיכול להיות עם שני רגליו "מוצב ארצה", שיעסוק בכל צרכיו הגשמיים, ואף על פי כן יהיה "ראשו מגיע השמימה", ויהיה דבוק בו יתברך בתכלית הדביקות, כי על פי רוב נדמה לאדם, ששני דברים אלו אי אפשר להיות ביחד, רוחניות וגשמיות, ואם אדם מוצב ארצה, בתוך הגשמיות, אי אפשר לראשו להגיע השמימה, בתוך הרוחניות, ולהיפוך, אם הוא למעלה דבוק ברוחניות, אי אפשר להשגיח למטה בגשמיות, אבל האמת אינו כן, אדרבה, כל מה שאדם עולה יותר בהשגות אלקותו יתברך, כן יכול לרדת למטה לגשמיות עולם הזה, והוא בקי מאד בכל הנעשה כאן למטה בארץ, עד שהתנא הגדול רבי יוחנן בן זכאי אמר (בליים פרק י"ז) אוי לי אם אומר, אוי לי אם לא אומר, כי אם אומר, אזי ילמדו ממני הרמאים איך לרמות, אבל אם לא אומר, יאמרו שאין החכמים בקיאים במעשה הרמאים, עיין שם, כי דייקא הצדיקים הגדולים הדביקים בשמים, בקיאים מאד בכל הנעשה על הארץ (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ג"ח), וכל זה באמצעות הקו"ל שהוא הסול"ם, כי הקול יש לה הכח לזכך גשמיות האדם כל כך, עד שגם חומריות גופו יאיר בהארת נשמתו, ולא יהיה סתירה אצלו בין רוחניות וגשמיות כלל.

גם סול"ם בגימטריא ממו"ן, ובגימטריא עונ"י (כמוכא בבעל הטורים), כי מי שיש לו מדתו של יעקב אבינו, להסתכל על החכמה והשכל שיש בכל דבר, אזי תמיד יש לו

ממו"ן ועושר רב, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ד') איזהו עשיר, השמח בחלקו, כי מחמת גודל השגת דעתו, אף פעם לא חסר לו כלום, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (נדרים מ"א.) דדא ביה כולא ביה, דא קני, מה חסר, מה שאין כן מי שיש בו מדתו של עשו, שמבזה את החכמה והשכל שיש בכל דבר, הוא בתכלית העונג והשפלות, כי אין עני אלא בדעת, ודלא דא ביה, מה ביה, ולכן על ידי ממו"ן דקדושה שהוא סול"ם, יכולים גם כן לעלות מן הארץ עד לשמים, כי על ידי מדת הצדקה, יכולים לפדות נפשו מני שחת, ולהגיע אל מעלות רמות בעבודת השם יתברך, גם כשהוא שמח בחלקו תמיד, הוא ממשיך קדושת שבת קודש לששת ימי המעשה, כי בשבת קדש מאיר הדעת ביותר, ואז לא חסר לו כלום, וכשגם בששת ימי המעשה הוא שמח בחלקו תמיד, הוא מרגיש גם כן מעין קדושת שבת, ולכן ש'מח ב'חלקו ת'מיד ראשי תיבות שב"ת, כי מי ששמח בחלקו תמיד, יש לו קדושת שבת גם בששת ימי המעשה, ולכן סל"ם ראשי תיבות ס'עודת ל'יווי מ'לכה כמובא, כי על ידי סעודת מלוה מלכה, ממשיכים קדושת שבת קודש לששת ימי החול, ואז יכול להתענג ולשמוח בחלקו תמיד.

סל"ם גם נוטריקון ל'יקוטי מ'והר"ן, ס'פורי מ'עשיות, ס'פר המ'דות, שהם שלש ספרי הצדיק האמת, שעל ידם יכול לעלות ממטה למעלה, ולהגיע אל המעלות הכי רמות.

והנה כשאדם מתחיל לצאת ממדרגתו הפחותה, ולעלות על הסולם המוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה, אזי הוא מבין איך שכל הקדושות העליונות הנעשים למעלה, נעשים בתוכו ובקרבו ממש, כי האדם הוא עולם קטן, ובו נכללים כל העולמות כולם, כי יש בו נשמה גבוהה, מרום גבהי מרומים, ומעצם האצילות, ויש לו גוף עכור מתכלית הגשמיות והחומריות, מעצם העשייה, ואם כן כלולים בתוכו גם שאר העולמות שהם היצירה והבריאה, שהם עולם המלאכים ועולם הכסא, וכל מה שנעשה למעלה, נעשה בתוכו ובקרבו ממש, שזהו "והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו", בו ממש, כי על ידי הדביקות בו יתברך, מתחיל להשיג השגות אלקות ממנו בעצמו, והוא מסובב עם אלקותו יתברך מכל צד, וזה שומר אותו מכל רע, ומביא עליו כל הברכות שבעולם, וכמו שכתוב אחר כך, והנה ה' נצב עליו ויאמר וגו' הארץ שאתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך וגו', וכמו שאמרו חכמינו הקדושים על יעקב אבינו (חולין צ"א:), שהמלאכים נתקנאו בו, על ידי שעולין ומסתכלין בדיוקנו של מעלה, ויורדין ומסתכלין בדיוקנו של מטה, בעו לסכוניה, מיד, והנה ה' נצב עליו וגו', כי על ידי שאדם דבוק בו יתברך בדביקות אמיתית, אין

הס"מ וכת דיליה יכולים לנגוע בו כלל, שזהו גם ענין סולם הנ"ל, כי סל"ם הם ג' אותיות משמו של הסמא"ל, ועל ידי שאדם מצרף האות א', היינו אלופו שם עולם, שהוא הקדוש ברוך הוא, אל הסל"ם שלו, אין הס"מ יכול לנגוע בו כלל, כי הדביקות בו יתברך מגין עליו, ושומר אותו מכל רע, והשם יתברך יזכינו להגיע אל הדביקות האמיתי בו יתברך, ונזכה להמשיך על עצמינו כל הברכות שבעולם, הן ברוחניות והן בגשמיות, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

